

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 813/2016
29.09.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник по ревизији Владислав Малетић, адвокат из ..., против тужених Привредно душтво ББ из ... и Привредно друштво ВВ из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Дмитровић, адвокат из ..., ради дуга, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2731/14 од 27.01.2016. године, у седници одржаној 29.09.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 2731/14 од 27.01.2016. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Ваљеву П бр.10/13 од 15.04.2014. године, ставом првим изреке одбијен је тужбени захтев да се тужени обавезу да тужиоцу солидарно на име посредничке провизије исплате износ од 110.000 евра у динарској противвредности по најповољнијем курсу по ком банке у Ваљеву продају ефективну страну валуту у време исплате са припадајућом каматом по стопи Европске централне банке обрачунатој на наведени износ почев од 01.05.2012. године до исплате, као неоснован. Другим ставом изреке обавезан је тужилац да туженима на име трошкова парничног поступка исплати износ од 446.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 2731/14 од 27.01.2016. године, жалба тужиоца је одбијена и првостепена пресуда потврђена.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права.

Тужиоци су доставили одговор на ревизију.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку доношења побијане пресуде нема битне повреде из члана 361. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд, као ревизијски пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, крајем 2011. године, ГГ власник и оснивач тужених привредних друштава, али не и њихов законски заступник, обавестио је тужиоца да продаје бензинску пумпу у власништву првотуженог друштва ББ са опремом која се на њој налази, а која је у власништву туженог ВВ. Законски заступник првотуженог био је ДД, а друготуженог ЂЂ. ГГ је тужиоца обавестио о продаји пумпе и опреме на њој, јер му је било познато да тужилац има контакте са потенцијалним купцима и очекивао је да тужилац пронађе одговарајућег купца. Тужилац је успоставио контакт са мађарском нафтном компанијом ЕЕ и у фебруару 2012. године тужени су преговарали око закључења уговора, да би са овим предузећем и закључили уговор о купопродаји пумпе и резервоара са правом коришћења парцеле на којој се налази пумпа и опрема.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су побијаном пресудом одбили тужбени захтев тужиоца за исплату траженог новчаног износа као посредничке провизије на име закљученог уговора о купопродаји, јер су закључили да између тужених као налогодаваца и тужиоца као посредника није закључен уговор о посредовању у смислу члана 813. Закона о облигационим односима.

Разлози ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права нису основани.

Наиме, имајући у виду утврђену чињеницу да ГГ, власник и оснивач тужених привредних друштава у време када је контактирао тужиоца, као и у време када је закључен уговор о купопродаји бензинске пумпе и опреме, није био и законски заступник тужених привредних друштава, правилно је становиште нижестепених судова да нема основа за исплату посредничке накнаде, јер уговор о посредовању није закључен са туженим привредним друштвима. ГГ, власник и оснивач ових привредних друштава, није и њихов законски заступник, те није био ни овлашћен за закључење ове врсте уговора, као основа за исплату посредничке накнаде. Супротно наводима ревизије, то јесте одлучна чињеница у овој парници, па и у ситуацији која се износи у ревизији да је исто лице водило и преговоре са привредним друштвом ЖЖ у вези купопродаје бензинске пумпе, јер су уговор о купопродаји закључили и потписали законски заступници привредних друштава. Позивање ревидента на одредбе члана 32. став 2. Закона о привредним друштвима („Службени гласник РС“, бр. 36/2011 ... 5/2015), а којим је прописано да ако друштво у континуитету прихвата да неко лице поступа као заступник на начин којим трећа лица доводи у уверење да има право на заступање, сматраће се да је друштво конклюдентно то лице овластило на заступање, осим ако друштво не докаже да је треће лица знало или морало знати за непостојање овлашћења за заступање тог лица, није од значаја. Ово из разлога, што се увидом у АПР, увек може утврдити ко је заступник одређеног привредног друштва, што значи да се и тужилац у погледу тих чињеница везаних за тужена привредна друштва могао

обавестити. Осим наведеног, Врховни касациони суд оцењује да, иако одредбом члана 813. ЗОО, нити неком одредбом овог закона, није прописана обавезна писмена форма уговора о посредовању, у конкретном случају она би била неопходна с обзиром да се ради о привредним друштвима који послују и извршавају одређене обавезе преко рачуна, а не на основу усменог договора и исплатом на руке, како је то тврдио тужилац да је уговор са власником ових привредних друштава.

Из наведених разлога, с обзиром да се осталим наводима ревизије у суштини оспорава утврђено чињенично стање, супротно члану 407. став 2. ЗПП, Врховни касациони суд је применом члана 414. ЗПП, одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**